

Овог аутора и овај портал, ма шта иначе о њима (тј. нама) мислили, не треба посебно п(р)озивати ни подстицати на дијалог о проблему Косова и Метохије. Лично, о томе мислим и пишем континуирано (неки би рекли, „смарам“) независно од тога да ли је тема та политички опортунa, пожељна или проскрибована. И лично сам, такође, сведок како се ова косовска тематика, годинама, перфидно и систематски гура на маргину, карикира и багателише, како од стране „либерално-грађанистичке јавности, тако и од једног немалог дела квази-патриотских и „турбо-националних“ кругова.

НСПМ рубрика „Косово и Метохија“ са својим стотинама текстова наш је допринос борби против тог заборавa и те маргинализације – али, исто тако, и против површне инструментализације и политикантске злоупотребе у оним случајевима када актуелна власт (било која) закључи да јој баш одговара да ствар мало „подгреје“ из својих дневнополитичких и политикантских разлога.

У досадашњем току овог тзв. „дијалога о Косову“ најнеумеснија, најлицемернија и убедљиво најогавнија јесте тенденција да се сви они који нису априори убеђени у потребу брзе и тоталне капитулације (признање независности, потписивање „правнообавезујућег споразума“ и/или столица за Косово у УН) аутоматски сумњиче да „позивају на рат и крвопролиће“. И то врло често управо од оних који су, онда када је то било препоручљиво и њима лично профитабилно, на рат неодговорно хушкали, не водећи много рачуна о животима и судбини обичних људи од Крајине до Косова и Метохије.

[Александар Вучић: Зашто нам је потребан унутрашњи дијалог о Косову?](#)